

Arrest

nr. 28 441 van 9 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van attaché M. HUYGHE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Jolah-origine, afkomstig van Kololi (Kumbo-district). U bent christen. In 2004 vluchtte uw vader van Gambia naar Senegal omdat u een huwelijk weigerde met de man aan wie u door hem beloofd was. De man met wie u diende te huwen - u kent hem enkel onder de naam Alhaji - had uw vader reeds een grote som geld gegeven die hij, nu u weigerde, niet meer kon terugbetalen. Omdat hij vreesde hiervoor door Alhaji aangepakt te zullen worden, vluchtte hij in januari 2004 naar Senegal. Sindsdien vreesde u dat Alhaji u zou komen zoeken. U wou immers niet met hem trouwen omdat hij moslim was en u zich dan diende te bekeren. Bovendien is hij Mandinka en hebben die de traditie dat vrouwen bij een huwelijk dienen besneden te worden. Ook dit wou u niet gezien de onhygiënische omstandigheden waarin dit gebeurt. Alhaji ging u één keer zoeken in het huis waar u woonde maar enkel uw tante was toen thuis. Zij vernam toen pas dat uw vader u had uitgehuwelijkt aan Alhaji. Omdat zij ook tegen dit gedwongen huwelijk was besloot zij de

hulp in te roepen van uw nicht die in België woont en gehuwd is met een Belg. Zij regelden uw reis naar België in juli 2004. Sinds 2004 keerde u niet meer terug naar Gambia. U hield wel contact met uw tante maar in 2008 kwam ook uw tante haar dochter in België vervoegen. U vroeg pas in 2009, na een vreemdelingencontrole door de politie (dd. 10/03/2009), asiel aan omdat u niet eerder wist dat die mogelijkheid bestond en omdat u vond dat u reeds bescherming genoot bij uw familie in België.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat u reeds sinds 2004 in België verblijft maar pas bescherming als vluchteling vroeg in 2009, nadat u bij een vreemdelingencontrole door de politie werd opgepakt (zie administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 10/3/2009). U wijt deze laattijdigheid aan het feit dat u niet wist dat deze mogelijkheid bestond (zie gehoor CGVS, p.13). Uit de gegevens aanwezig in uw dossier blijkt echter duidelijk dat u in 2004 een visum werd afgeleverd voor 21 dagen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u ervan overtuigd zou geweest zijn dat u met een visum van 21 dagen gedurende jaren bescherming zou genieten van de Belgische autoriteiten. Uw uitleg houdt bijgevolg geen steek. Dit gegeven tast daarenboven de ernst van uw vrees in uw land van herkomst grondig aan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de problemen die u in Gambia zou gekend hebben onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U toont bovendien niet aan dat uw problemen in Gambia nog actueel zouden zijn.

Immers, vooreerst blijkt dat, nadat uw vader Gambia had verlaten uit vrees voor 'Alhaji', u zelf Alhaji niet meer hebt ontmoet, hoewel u nog gedurende zes maanden in Gambia bleef (zie gehoor CGVS, p.7 & 9). U haalt zelf met Alhaji geen enkel probleem aan. U hebt met hem niet gesproken over uw weigering met hem te huwen, noch over een eventuele terugbetaling van het geld dat hij uw vader gaf (zie gehoor CGVS, p.5 & 7). U weet dus eigenlijk niet wat zijn reactie op uw weigering was en geeft zelfs toe dat u zijn gedachten niet kent (zie gehoor CGVS, p.8). Het feit dat uw vader diende te vluchten voor Alhaji omdat hij het geld niet kon terugbetalen, betekent niet dat u vervolging door Alhaji dient te vrezen. Hieruit kan immers worden afgeleid dat de verantwoordelijkheid voor de 'mislukte deal' bij uw vader werd gelegd. Dit kan ook afgeleid worden uit het feit dat u in de zes maanden dat u nog in Gambia bleef maar éénmaal door Alhaji werd opgezocht, en dat hij, hoewel u die keer niet thuis was, u blijkbaar niet opnieuw kwam zoeken (zie gehoor CGVS, p.6).

Het is bovendien opmerkelijk dat u niets kan zeggen over de actualiteit van de vrees die u aanhaalt. Wanneer u gevraagd wordt of Alhaji u na 2004 nog bij uw tante (waar u in Gambia woonde) kwam opzoeken, verklaart u daar niets van te weten (zie gehoor CGVS, p.7). Aangezien u blijkbaar contact hield met uw tante en uw tante sinds 2008 ook in België woont (zie gehoor CGVS, p. 2) mocht toch van u verwacht worden dat u hierop een sluitend antwoord kon geven, zeker aangezien het toch de reden was waarom u Gambia verliet en het u bijgevolg een grondige vrees zou gegeven hebben. U weet ook niet of de (oude) man nog in leven is en blijkt het ook aan niemand gevraagd te hebben (zie gehoor CGVS, p.8), wat ook opmerkelijk is aangezien u nog contact hebt met een vriendin in Gambia (zie gehoor CGVS, p. 2).

Verder verklaart u, op vraag van uw advocate, bang te zijn voor besnijdenis en dan vooral voor de onhygiënische omstandigheden waarin deze plaatsvindt. U verwijst naar een festival in Casamance (Senegal) dat om de 10 jaar plaatsvindt en waarop besnijdenissen worden uitgevoerd (zie gehoor CGVS, p.10). U legt, op vraag van het CGVS, een medisch attest voor waaruit blijkt dat u niet bent besneden. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet besneden bent, zegt u dat u daar bang voor bent en dat u niet van Casamance bent (zie gehoor CGVS, p.10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit gedwongen werd u te laten besnijden of dat u concrete aanwijzingen zou hebben dat u dit bij een terugkeer naar uw land van oorsprong te wachten staat.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.

Verzoekster vraagt dat volgende twee prejudiciële vragen worden gesteld aan het Europees Hof van Justitie:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?" en "Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?"

2.2.2.1. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03 uitdrukkelijk dat "het Handvest geen bindend rechtsinstrument is" (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie

worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Om voormelde redenen dient niet op het verzoek tot het stellen van de eerste prejudiciële vraag worden ingegaan.

2.2.2.2. Noch uit het rechtsplegingsdossier noch ter terechtzitting blijkt dat verzoekster schriftelijk antwoordt of wenst te antwoorden op de nota van 2 juni 2009 van verwerende partij; derhalve toont zij dan ook niet aan, het hoger vastgestelde mede in acht genomen, een belang te hebben bij het stellen van de tweede prejudiciële vraag.

2.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. In een tweede en laatste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet van 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster roept haar vrees in voor genitale verminking en een gedwongen huwelijk met een oude polygame man. Zij verwijst naar rapporten waaruit zou blijken dat deze praktijken in Gambia endemisch zijn. Zij verklaart concrete aanwijzingen te hebben dat zij besneden zal worden aangezien *“70% van de vrouwen van haar eigen stam en 90% van de vrouwen van de stam van de man aan wie zij beloofd werd, genitaal verminkt worden”*.

Verzoekster stelt aldus dat zij dient erkend te worden *“als vluchteling op basis van het feit dat zij vervolgd dreigt te worden als lid van een sociale groep, m.n. als vrouw”*.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien zij, onder verwijzing naar voormelde informatie, *“een reëel risico loopt op ernstige schade, m.n. een onmenselijke behandeling”*.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster verblijft sinds juli 2004 in België (zie stuk 7). Derhalve is het niet aannemelijk dat zij, die gedurende vijf jaar in België verbleef, geen asielaanvraag deed omwille van de redenen die ertoe zouden hebben geleid dat zij in juli 2004 haar land van herkomst diende te verlaten. Verzoeksters nalatigheid om asiel te vragen tijdens een periode van vijf jaren ondermijnt onmiskenbaar de ernst van haar ingeroepen vrees om gedwongen te huwen en besneden te worden. Haar beweringen inzake bescherming door haar familie en onwetendheid omtrent de mogelijkheid asiel te vragen zijn, gelet op het vijfjarig verblijf in België, niet plausibel.

Verzoeksters voorgehouden vrees voor een gedwongen huwelijk - indien al geloofwaardig, *quod non* gelet op het voorgaande - ontbeert tevens elke actualiteit daar zij de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist inzake (i) haar ongestoord verblijf gedurende zes maanden in Gambia, nadat haar vader Gambia had verlaten, tijdens hetwelk ze Alhadji niet meer ontmoette (ii) het feit dat ze met Alhadji zelf geen probleem had aangezien ze hem niet sprak over de weigering te huwen noch over de terugbetaling van de bruidschat en zelfs niet weet wat de reactie op zijn weigering was (iii) haar

onwetendheid of hij zelfs nog in leven is, mede in aanmerking genomen dat haar tante sinds 2008 in België woont en zij in februari 2009 nog contact had met een vriendin in Gambia.

Aangaande verzoeksters beweerd vrees het slachtoffer te zullen worden van genitale verminking blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij ooit gedwongen werd zich te laten besnijden of dat zij concrete aanwijzingen zou hebben dat haar dit bij een terugkeer naar haar land van oorsprong te wachten staat. Verweerder benadrukt hierbij terecht dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas en haar vrees voor vervolging. In casu slaagt verzoekster hierin echter totaal niet. Het loutere feit dat zij genitale verminking vreest in geval van terugkeer en dat uit informatie blijkt dat dit een veel voorkomende praktijk is in Gambia wijzigt hier niets aan. Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale (mensenrechten)organisaties volstaan op zich niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3.3. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale (mensenrechten)organisaties volstaan op zich niet om aan te tonen dat er voor verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 §2, c, bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, het hoger gestelde mede in acht genomen, in gebreke.

2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS